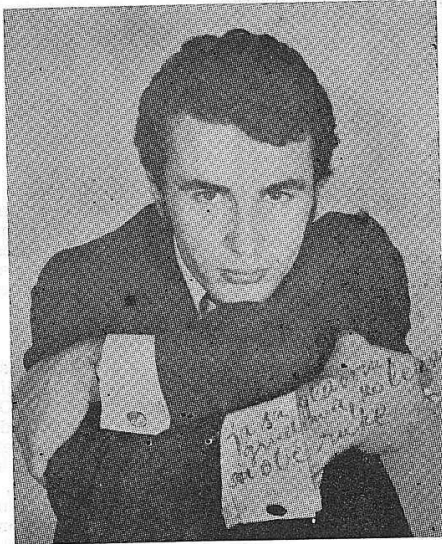

stevan
tontić

DOBAR DAN

ČIME SE ZANIMAM U SARAJEVU

U Sarajevu se ovih dana, hteo ili ne, zanimam spontano, al' nezbežno time što na svakom koraku čitam:

Duško Trifunović je krivac što je ovde najtalentovaniji pesnik, jer nije baš moralo da bude tako!

Duško Trifunović, poput Sokrata, kvari mladež svojim poganim rečima!

Duško Trifunović je krivac za to što se o nama ne čuje mnogo, mnogo, mnogo više!

Duško Trifunović je taj koji je nagovorio onog S. Tontića da nas napada i omalovažava (ovo je sigurno utvrđeno preciznim statističkim merenjima)!

Duško Trifunović ne zna da kaže ko je autor jednog srednjovekovnog romana u kojem se govori o jednom srednjevekovnom čoveku i nekoliko žena — pa je, dakle, isti Duško Trifunović nezalica!!

Duško Trifunović je krivac za književnu jeres u zemlji bogumilskoj!

Dok mi pišemo i danonoćno radimo, eto čime se dotični bavi!

Dušku Trifunoviću dajemo do znanja da više ne pripada našoj generaciji ni u kom smislu!

Jer, najzad, Duško Trifunović pokrao je sve naše poetske ideje i samovoljno ih realizuje!!!

„GENERACIJA”
(potpis anoniman)

ČIME SE ZANIMA SVETA LUKIĆ

Pre svega, Sveta Lukić je jedan, uopšteno govoreći, književni radnik. I to — dobar radnik!

Poblize: moglo bi se za njega reći da je, takođe, jedan estetičar. Još bliže: kombinacija sociologa i estetičara. Dakle — kombinacija. Nećemo reći — integracija.

Šta je, dakle, Sveta Lukić?!

(No, pa već smo rekli!)

E, dobro. Mada je Lukić u svojoj najnovijoj knjizi počinio brojne „materijalne greške” — ipak, treba reći da je on i erudita. Jer, ko će znati što se sve zbiva u toj jugoslovenskoj literaturi! A poznato je da je Lukić bio odista angažovan i da je radio. Bogami jest.

Sveta Lukić će biti zaslužan za stvaranje jedinstvene jugoslovenske literature.

Zato divni napis Branimira Donata u „Telegramu” o Svetinjoj knjizi treba možda staviti pod jedan dobar upitnik, eventualno, i pod dva — tri upitnika. Treba ga, štaviše, okružiti i zagraditi upitnicima!

Kako to da Donat nije već naučio slova Svetine estetske čitanke?!

MILIĆ VON MAČVA

Neke drugove Milić od Mačve sa svojom lokalveličanstvenom autobiografijom očito iritira ili bar izaziva kod njih osećanja bliska zavisti.

To se naročito primećuje na životu i životnom ponašanju kritičara i iritičara (što mu ide zaista na čast) Igora Mandića. A vrug zna gde se ovaj rodio. Jer, nezgodno bi bilo reći: Mandić von VUS.

METEOROLOŠKI IZVEŠTAJ IZ ZAGREBA

Pod pritiskom velike (kako unutarnje tako, možda, i spoljne) temperature, direktor (ime: Slavko, prezime: Sedak) jednog zagrebačkog kolektiva podneo je ostavku na članstvo CK SK Hrvatske, zbog osećanja moralne odgovornosti, a koje mu se (osećanje) javilo u njegovom stanu što mu ga je nabavio njegov kolektiv po ceni od oko 45 000 000 starih dinara (slovima: četrdeset pet miliona), „uz obavezu vraćanja pozajmice na preko 75 godina i uz svega 0,25 odsto kamata”!!!

Ostavka je, dakle, podnesena, da bi mu, što se stana tiče, savest bila na svome mestu i čista!

ĐURĐICA TOMIĆ

Sumrak je obrubljen iščekivanjem i oglašava se dječjim glasovima i čini se da kiše nisu obrisale bijele križaljke na trotoarima jer malene noge još strepe da ne stanu na rub jer žele igru gledam ih iz kuta prošlosti ovlaženim očima blagom ljetnjom rosom samo jedna zima odvratila me od tih igara i ulila u moju dušu mržnju jer on me nije volio takvu on nije volio moje skokove ni igru ni vrisak a ja sam i sada ista i žudim za posjedovanjem te bezbrižnosti i sama sam i žudim da se sakrijem u najtamniji kut ulične sjene i tamo čekam ono [zašto sam i sada tu.

Gradim svoje zidove u skladu postojanja mjesečeva srpa da zalud ne bih lutala za sjenama što ih stvaraju kuće da plohe tvoga prebivališta ne bi bile i moje utočište jer jedna jedina noć u traženju svijetla na praznoj ulici stvorila je od mene čudovište kojeg se plaše odrasli ti si mi darovao vjetar a on je nestao sa mojih dlanova kada je jedna sjena protivnog tabora sakrila tebe kada sam čula naricanje kukavice jer ti si umro i ja sam ovila oči crninom jer nisam posjedovala crninu i sada je krut beton tvrdi od mojih stopala bez zaštite i brojim tek nastale rane na njima oblivene gorčinom.

JORDAN JELIĆ

HELENINA ULICA

Ti ćeš znati proći sa strahom u kasnu noć. Luda si što ne voliš pratilje poslije bala. Sama. Samo stope. Siegne drznosti u stablima posađenim sa strane. Ogrljene grane po stablima — odprijeda ustegnute u gaćama mališana.

Kad osjetiš da te neko prati najradije bi zvala vatrogasce da daju uzbunu. Zašto ti uopće živiš u mome gradu? Preseli se tamo, gdje se sove samo ponekad šecu po ulicama.

KROZ SVIJET IDEM KO SA FRESKE

Pomislih da lešinari nadletaju mene pa obgoljen koračam obalom. Kamen jede krv iz mojih žila, ni jedan paganin u uskom — kurjačkom prohodu. Na dnu ukroćene šume dva jelena sabili rogove, nigdje puta u kasnu noć.

Dokoni pokojnik u meni pokušava naći najboljeg sugovornika da dobije grobovsku bitku. Pogledam svoje lice: Kroz svijet idem ko sa freske.

Kazivao mi je starac, kuda bi se najprije doselio da se smjestim sa ćeljadi.

Nije nam bilo tiješno, a varoš porazdjeljena pa se svaki predio zove nekim čudnim imenom.

Sutradan smo dali načiniti opanke za sve, kupiti nešto blaga, rasprijeti ležaje i urediti novo ognjište. Ljudi nam darovaše verige.

Kasnije, gledali smo s kišnih dana kako promiče taj narod poprijeko sela nekud u planine sa stokom pod jarmom. Tako je bivalo te jeseni.